

ara á skipasmíðjuni. Tá það so var fingið frá hondini, helt eg fram og lærði til skipsbyggjara," fortelur Páll. „Vit bðu soleiðis í Havn hesi trý árin.“

Í 1983 byrjaði Páll so spakuliga at venja yngru deildirnar hjá GÍ í fótiból, og gjørdist tað tí heldur strævið at skula vera bæði í Havn og í Gøtu.

„Vit fluttu so innafur til Gøtu, og her hava vit stórt sæð verið síðani, burtursæð frá einum tíðarskeiði í Íslandi.“

Ikki gloymt Ísland

Hóast Páll nú hevur búð í Føroyum í 13 ár, hevur hann kortini ikki gloymt Ísland.

„Tað kemur eisini meiri enn so fyr, at mær leingist heim," sigur hann. „Serliga ávísar dagar kann longulin stinga seg fram, eitt nú tjóðdagin, á nýggj-árinum og sovorðið.“

Hann sigur annars, at hann nú er so vanur at tosa føroyskt, at tá hann skal tosa íslenskt, má hann umstilla seg, og ofta tekur tað eina góða løtu at fáa uppá pláss.

„Men eg eri framvegis íslendingur," leggur Páll dent á.

Dugir tjóðsangan

Tá landsliðið er úti til dystir, verður føroyski tjóðsangurin altíð spældur.

„Eg dugi føroyska tjóðsangan, og eg má siga, at hann rørir við teir allarfinastu streingirnar innaní mær, tá eg hoyri hann," sigur Páll. „Tað er jú her í Føroyum, at eg havi havt nakrar av teimum bestu upplivingunum í lívinum.“

Páll hevur tó ikki gloymt íslenska tjóðsangan heilt, sjálvt um hann nú óivað oftari er við til at syngja tann føroyska.

Líkjast Føroyum

Sum nevnt er Páll Guðlaugsson ættaður av Heimaey á Vestmannaoyggjunum.

Vestmannaoyggjarnar liggja eitt lítið sindur avskornar frá íslenska meginlandinum, so tað minnir eitt sindur um at vera eitt land í landinum.

„Eg haldi eisini, at Vestmannaoyggjarnar og Føroyar líkjast nógv," sigur hann. „Eins og her er fiskivinnan høvuðsvinnan, og alt snýr seg stórt sæð bara um fisk. Samfelagið í Vestmannaoyggjunum er eisini líkt tí føroyska.“

Dámar Føroyar

„So lógið tað ljóðar, mátti eg fyrst til Danmarkar fyrri retuliga at duga at síggja, hvussu vakrar Føroyar í veruleikanum er," sigur Páll.

Hann var fyrri nøkrum

árum síðani niðri á einum skeiði, og tá hann kom aftur í flogfarinum, var tað ein av teimum allarbestu og klárastu døgnum, ein kann hugsa sær:

„Tá var tað av sonnum vakurt at flúgva yvir Føroyum og síggja fjøll og líðir undir sær," sigur hann. „At eg so eri komin millum sera fitt fólk her í Føroyum, ger ikki minni sítt til, at mær dámar sera væl at liva og búgva í Føroyum. Eg haldi ikki, at eg kundi hugsa mær at flutt aftur til Íslands, sum nú er, hóast eg sjálvsagt framvegis eri góður við mitt føðiland.“

Eldgosið

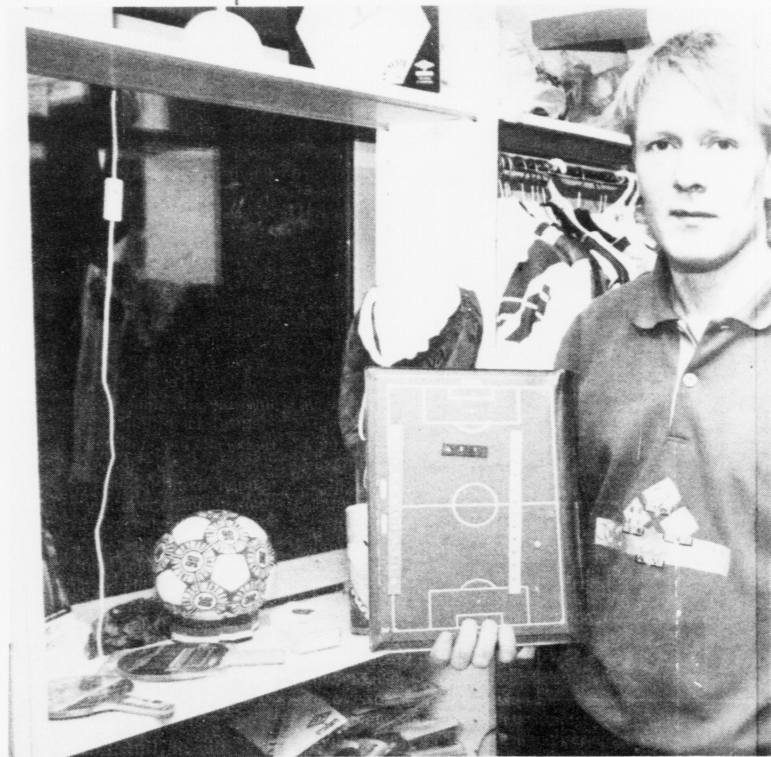
Tá vit nú kortini í prátinum eru staddir nærhendis Vestmannaoyggjunum, slepst ikki undan at nevna gosið um náttina 23. janúar í 1973, tá meginparturin av býnum varð lagdur undir í øsku.

Páll minnst væl ta náttina, tá tað byrjaði at goysa á Heimaey:

„Tað var nakað eftir klokkan hálfvagn eitt, at eldgosið byrjaði at gera um seg. Vit vórðu øll flutt av oynni í báti inn til Tórleifshöfn, og seinni fóru vit so til Reykjavík, har vit í skúlaaldrí skuldu ganga í skúla.“

Misti vinir

Hann sigur, at fylgjurnar

aftaná gosið millum annað vóru, at ein misti nógvar vinir, tí ikki øll fluttu útaftur.

„Undan gosinum búðu 5.500 fólk á Heimaey, men tað vóru bert 2.700, ið fóru útaftur aftaná," greiðir hann frá. „Gosið varð alment sagt at vera líðugt seinast í juli mán-

aði, og tá fóru vit útaftur at rudda og reinsa alt uppaftur í býnum. Hetta arbeiðið helt fram til einaferð í september tað árið.“

Baka breyð í túninum

Húsin hjá foreldrunum vórðu undir í øsku og oyðilógð, so tey keyptu sær eini nýggj hús.

„Nýggju húsin eru beint

við lavabræðingina, og tí er jørðin heit har," fortelur Páll. „Har var so heitt, at mamma mín kundi baka breyð í túninum, við bert at leggja deiggj á jørðina.“

Hendan hitan hava íslendingar annars duga sera væl at útnytta, so nú fáa øll húsin á Heimaey hita úr jørðini. Tangar við vatnið verða grívnir niður, og so verður fjarhitu vunnin burtur úr tí, sum so verður fòrdur til húsin í rørleiðing.

„Sjálvandi kølnar jørðin so við og við, men um bert grívið verður eitt sindur niður, er skjótt, at ein er komin niður á so mikið heita jørð, at breyð enn tann dag í dag kann verða baka í túninum," sigur hann.

Bensinrok á nátt

Í nøkur ár búðu Maigun og Páll hjá ommu hennara. Tað er í hesum húsum, tey nú hava handil í kjallaranum.

Hetta var, meðan bensinpumpan enn var omanfyri vegin, og fólk komu hagar at fylla sær tangen av og á.

„Tað kundi bæði vera hugnaligt og strævið," sigur Páll. „Men serliga um vikuskiftini kundi tað vera sera troystandi at skula selja bensin her, tí tá komu fólk ofta seint, og ofta kom fyrri, at tað vóru full fólk, ið komu á dyr á miðjari nátt. So mangan varð ein purraður út, meðan ein lá í besta svøvn.“

Páll Guðlaugsson heldur, at bragðið, sum Torkil, Abraham og hinir gjørdi í Landskrona illa kann verða róst ov nógv. Hendan myndin er tó frá dystinum móti Danmark.